Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: ”Syner”, i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094806192/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Rapsodi

Nu vil jeg være forfærdelig fræk, for der er ingenting, jeg er bange for. Hverken Guds vrede eller menneskenes spot skræmmer mig, jeg vil netop høre begge dele, derfor har jeg taget et stade oven for atmosfæren, ti pøj! den vil jeg ikke indånde. Men jeg vil høre Vorherre true mig fraoven, menneskene skælde mig ud franeden. Det skal blie en skøn duet, og den kalder vi så for sfærernes musik – en guddommelig tenor med ledsagelse af en menneskelig bas, og jeg vil se skyerne danse vals dertil, omrumlede af vredespust fra Guds og menneskers lunger.

Fej, dernede oser det – det er de pontinske sumpe. Ja, for I står stille, og så kommer I til at lugte. I mangler rindende vand, I blir ikke tilstrækkelig overrislede med nye sindsbevægelser, I mangler sirkulasjon. I sender aldrig jere begejstringens dampe op mod himlen, så de kan blie rensede, og I kan få dem tilbage ovenfra som et forfriskende regnbad. Nej, I er afkølede, derfor kan I ikke dampe, I er gået i stå, I er gået i forrådnelse. Pyh! I sumpe! Uha! I morasser af ondt og godt, som ikke Vorherre selv kan finde ud af! Som fordærvet mosevand står I lavt over jorden, og der er røde hinder over jere sjæle. Men kunde I rejses i ildenskab til en syndflod, der gik femten alen over de højeste bjærge – –

Farvel! – Nej, når jeg kommer ind i himlen, så vil jeg stikke begge hænder i lommen op til albuerne; jeg vil ikke ta huen af, men bare nikke skødesløst hen i retning af Gud Fader, sådan som Lucifer nikkede farvel til ham, den gang han pakked sin bellighed og sin gudsfrygt sammen og gik ud af himlen. Jeg vil osse pakke noet sammen; mit forhenværende bedre menneske, min hidtidige uskyldighed vil jeg hale op af mosevander, hvor jeg har ligget

SYNER.p65 72 13-02-2008, 11:55

sammen med så mange andre og stinket af ene dydighed. Og det vil jeg så lange hen til himlens port og betro det til portneren. Måske noen vil ha det: jeg ved nok, hvad det skal koste. Hør her, St. Peder, vil jeg sige, ta lige og la mig låne et par tordenskyer i en times tid. For så skal I bare se! Så skal jeg min sjæl og salighed – som jeg ikke får – tordne før jer! Og så må jeg naturligvis ha noet ild med det samme. Du kan nok, St. Peder, overlade mig nogle hundrede mil lynstråler tillige med det andet.

Hurra! her kommer jeg kørende med et løs uvær, selv midt oppe i læsset lige til halsen i det mest kullende sorte; bag ved mig samles hele hæren, og himlens blå slette bedækkes milevidt af mine stridskræfter. Først prøver vi materielleet; vi undersøger tordenens sprængkraft, og vi føler på lynets od for at se, om det kan bide. Skytset er godt, vi kan begynde.

Så farer et lille iltert lyn op på den ene fløj og spør: Færdig? Og et stort, hidsigt lyn slår øjeblikkelig i været på den anden fløj og skriger: Færdig!

Hyp, alle mine skyer! Nu er vi over horisonten. Se, det er som en væklig, sort hylde, der skubbes langsomt frem, der skydes hen over himlen. Der går et langt gisp over jorden, de pontinske mennesker stinker, og som bange ånder sender blomsterne deres duft op imod mig. Det plaffer langt borte, det lyder som eksplosjoner af små bunker krudt, der ligger på rad, og så tier det igen. Hele naturen sveder af angst. Langs horisonten ligger mine skyer som fabelagtige, uformelige dyr fra forverdenen, og når de slår deres grufulde gab op, ser I deres tænder, hvis navn er rædsel, og deres glødende svælg.

Fremad skyer i stormløb! Første skud er et langt lyn, der slår ned i jorden som en krigserklæring, støv og stumper og skrig af mennesker rejser sig i en tæt tåge omkring det sted, hvor det traf. Tavshed. Så hører man noet langt, langt borte, som forsigtig og stille sprænger sig en vej frem gennem skyerne, men snart bliver det dristigere, det maser på voldsomt og utålmodig, hindringerne revner med lange og skærende brag, der gir ekko fra det ene hjørne af himlen til det andet, mens tordenen borer sin tunnel gennem skyerne. Nu er den færdig. Brølende af jubel danser den fri hen over himlen. Hør dens tordnende latter, dens sejersvellyst!

SYNER.p65 73 19-02-2008, 11:55